

RIS, n. 5. I. I pappersräkning = 20 böcker. Jfr. *Bok*, 2.

RIS, n. sing. II. Ett mycket gifvande sädeslag, inhemskt i Asiens tropikländer. *Oryza sativa*. — *Ss. R-halm, -land, -mjöl, -åker*.

RIS, n. 5. III. 1) (i singular) Torra qvistar eller smärre grenar; äfv. afhuggna torra buskar. *Bränna r. En knippa r. R. att risa arter med.* — 2) Sammanbundna färska björkqvistar, af hvilka löfvet blifvit afrepadt, och som nyttjas till bestraffning för barn eller kvinnor. *Gifva ett barn r.*, bestraffa det med slag deraf på bakändan. *Få r.*, blifva sålunda bestraffad. *Slita r.*, säges om kvinna, som enligt laga dom blir straffad med ris. (Talesätt) *Vara vuxen ifrån r-et*, vara för gammal att blifva straffad, tukad, handterad som ett barn. *Binda r. åt sin egen rumpa*, ådraga sig själf skada, lidande genom anordningar, förfoganden, stadganden, som voro riktade mot andra. — 3) (fig.) Svår plåga. — Deraf *Plågoris*. — 4) (i sing.) Brukas, mest i sammansättningar, om vissa smärre bärbuskar, t. ex.: *Lingon-, Mjölön-, Blåbärsris. Plocka bären, utan att upprycka r-et.* — *Ss. R-hög, -knippa, -qvist, -stångsel.*

RISA, v. a. 1. (af *Ris*, III) 1) Sätta ris till stöd för växter. *R. arter*, lägga ris på årtäkern, till stöd för de uppväxande ärtorna. — 2) *R. skog*, rensa den ifrån ris o. d. — 3) (fig.) Straffa, tukta, aga. *R. och lisa.* — *Risande*, n. 4.

RISBADSTU, ri'sbåddstu (i dagligt tal: ri'sbåsstu) Beträffning medelt slag på bakändan med ris. *Ge någon r. Få r.*

RISBUSKE, m. 2. pl. — *buskar*. Buske, full med ris.

RISGRYN, n. 5. (mest i plur.) Gryn, malda af ris (II). — *Ss. R-sgröt, -ssoppa, -skaka, -svälling*. Man säger äfv.: *Risgröt, Ris-soppa, Riskaka, Risvälling*.

RISGÅRD, m. 2. eller

RISHAG, n. 5. Stängsel af ris.

RISICO, ri'siko. (ital.) Så kallas, i handelspråket, de faror, för hvilka en assurerad sak är utsatt under en sjöresa.

RISK, m. 5. (fr. *Risque*, ital. *Risico*) Fara, äfventyr.

RISKA, ri'sska, f. 4. En art af Hattsvamparna, som användes till matredning. *Agaricus deliciosus*.

RISKABEL, -åb'l, a. 2. (fr. *Risquable*) Äfventyrlig, våldig.

RISKERA, v. a. 1. (fr. *Risquer*) Äfventyra, våga. *R. lifvet. R. att förlora allt.*

RISKORALL, --åll, m. 5. Ett slägte af Rörpolyperna, bestående nästan af hårfina, mycket greniga rör, fullsatta med trattlika taggar, hvar och en innehållande en polyp, lik Hydran. Finnes ofta krypande som fint ris på hafstång. *Sertularia*.

RISMJÖLK, f. sing. Mjöl, kokt med ris-mjöl, grädda, ägg, kanel, socker och citronskal.

RISMJÖLSGRÖT, m. 2. Ett slags gröt, kokad af söt mjölk med fint rismjöl.

RISP, n. 5. I. (fam.) Se *Nappatag*.

RISP, m. 2. II. (prov.) Röd vinbärsbuske.

RISP, m. 2. III. (fam.) För tillfället framdukad, lätt måltid. — Deraf *Frukostrisp, Qvällrisp*.

RISPA, f. 4. 1) Ställe i tyg, der en eller flera trådar blifvit urdragna. — 2) Rispadt ställe på huden.

RISPA, v. a. 1. 1) Urdraga, slita bort trådar på ett ställe i tyg. *R. ett tyg. R. upp*, se *Upprispa*. — 2) Med något hvasst göra en djup

rispa i ytan af en sak. *R. skinnet på handen. R. upp*, se *Upprispa*. — *R. sig*, v. r. Säges om tyg, då trådarne deri af sig sjelfva skilja sig åt. — *Rispande*, n. 4+ o. *Risping*, f. 2.

RISPIG, a. 2. Full af rispor.

RISSEL, n. 5. Stort såll.

RISSLA, v. a. 1. Låta gå genom rissel. — *Risslande*, n. 4.

RISSLARE, m. 5. En, som risslar.

RISSLITNING, f. 2. Besträffning med ris.

RISSPIRITUS, m. sing. Se *Arack*.

RISTA, m. 2. Se *Plogrist*.

RISTA, v. a. 1. o. 2. I. Med udden af något hvasst, skärande verktyg göra en djup inskärning i ett föremål. *R. med knif i trä. R. runor i sten. R. sitt namn i barken af ett träd. R. in, upp*, se *Inrista, Upprista*. — *Ristande*, n. 4. o. *Ristning*, f. 2.

RISTA, v. a. o. n. 1. o. 2. II. Skaka med häftiga ryck. *R. ett träd. R. på hufvudet. R. af, ned*, se *Afrista, Nedrista*. — *Ristande*, n. 4. o. *Ristning*, f. 2.

RISTORNO, ristårno. (ital.) Så kallas, i handelsstil, återbetalning af hela eller en del af den betingade assuranspremien, i fall assuransen upphälfes eller fartyget icke gör hela resan.

RITA, v. a. o. n. 4. Med något spetsigt, ett ritstift, en blyertspenna o. s. v., afbildade en sak på ytan af ett föremål. *R. i sanden med sin käpp. R. med kritstift, med blyertspenna. R. ett hus. R. efter*, efterbildade genom ritning. *R. före, r. för en*, rita något för en annan att rita efter. *R. af, upp*, se *Afrita, Upprita*. *R. sig in*, se *Inrita sig. R. ut*, göra teckning till ett mönster; äfv. (fig.) öfverdrifvet vidlyftigt beskrifva. — *Ritande*, n. 4.

Anm. Skilnaden emellan *Rita* och *Teckna* är egentligen den, att man *ritar* efter cirkel, mått och lineal, men *tecknar* på fri hand. Denna skilnad iakttagas dock sällan.

RITARE, m. 5. En, som ritare.

RITBLY, n. sing. Se *Blyerts och Blystift*.

RITBOK, f. 5. pl. — *böcker*. Bok med innehållade rena pappersblad att rita på; äfv. bok, innehållande ritningar.

RITBORD, n. 5. Bord, som begagnas att rita på.

RITBRÅDE, n. 4. Glatt bråde, hvarpå papper klistras, att derpå teckna eller måla.

RITCIRKEL, m. 2. pl. — *cirkelar*. Cirkelinstrument, som begagnas till afmätning vid ritning.

RITGULD, n. sing. Se *Musselguld*.

RITKOL, n. 5. Stift af träkol, hvarmed teckningar utföras.

RITKONST, f. 5. Konsten att med ritstift o. s. v. afbildade något på en yta. — Jfr. *Anm. vid Rita*.

RITMÄSTARE, m. 5. Lärare i ritkonsten.

RITNING, f. 2. 1) Handlingen, då man ritare. — 2) Något, som blifvit ritadt; ritad figur; ritadt helt stycke.

RITORKA, v. a. 1. Torka i ria. — Mest i part. pass. *R-d säd*.

RITORNELL, se *Riturnell*.

RITORR, a. 2. *R. säd*, torkad i ria.

RITPAPPER, n. 5. Papper, som brukas till ritning.

RITPENNA, f. 4. Blyerts- eller skrifspenna, som begagnas till ritning.

RITS, ri'tts, n. 5. Ritsadt streck.

RITSA, ri'tsa, v. n. 1. Med en fin spets